Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У 8038/13
24.04.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Јелене Тишма-Јовановић, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А., из ..., ..., коју заступа пуномоћник Бранислава Томашевић, адвокат из Београда, Дринска број 3а, против туженог Секретаријата за имовинско-правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију града Београда, Сектора за другостепени управни поступак, ради поништаја решења XXI-05 број 351.1-69/2013 од 29.03.2013. године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б. Из ..., ..., кога заступа пуномоћник Соња Спасовић, адвокат из Београда, Косте Главинића 1, Поштански фах број 35, у предмету грађевинском, након закључене усмене јавне расправе дана 22.04.2015. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.04.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**
II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.
III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да заинтересованом лицу надокнади трошкове спора у износу од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље поднета преко пуномоћника адвоката Браниславе Томашевић из Београда, против решења Одељења за имовинско-правне, грађевинске и комунално-стамбене послове Градске општине Савски венац у Београду број 351-389/2012-III-01 од 20.12.2012. године, којим се оглашава ништавим правоснажно решење Одељења за грађевинске и комуналне

послове Градске општине Савски венац о дозволи за употребу грађевинског објекта број 351-875/2007 од 12.11.2007. године, због непостојања захтева за издавање употребне дозволе странке В.В., бивше из ..., ул. ....

Тужбом поднетом Управном суду 15.05.2013. године, и у речи на расправи, тужиља преко пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога, указујући да се одредбе члана 257. став 1. тачка 4. Закона о општем управном поступку не односе на конкретни случај, јер је овим одредбама прописано да ће се поништити решење које је донео орган без претходног захтева странке, а на то странка није изричито или прећутно пристала. У конкретном случају се из образложења оспореног решења не може закључити због чега тужени орган захтев А.А., иако констатује да захтев постоји, не сматра захтевом странке. Мишљења је да се цела погрешна конструкција која је направљена у овом предмету фактички везује само за околност да је употребна дозвола издата на име В.В., што није околност која представља разлог за оглашавање решења ништавим на основу цитиране одредбе члана 257. став 1. тачка 4. Закона о општем управном поступку. Напомиње да је у конкретном случају решење издато на име В.В. због праксе општине Савски венац да решења о дозволи за употребу изведених радова издаје на име лица на које је гласила грађевинска дозвола, односно одобрење за изградњу, с тим што су правни следбеници дужни да уз захтев доставе доказ о томе да имају својство правних следбеника. На основу оваквих решења други грађани су се књижили у евиденцијама непокретности, те би у односу на њих тужиља била доведена у неравноправан положај у оваквим поступањима туженог органа. Уколико је направљена грешка у томе што је дозвола за употребу требало да гласи на име А.А., а не на име В.В., по мишљењу тужиље ова грешка је могла да се исправи закључком о исправци. Указује да у другом делу образложења оспореног решења тужени орган супротно основним начелима управног поступка, оправдава грешке првостепеног органа, учињене тиме што тужиљи нису достављени поднесци Б.Б., па и поднесак од 14.09.2012. године којим је истакнут предлог за прекид поступка који се води по предлогу за понављање поступка до окончања поступка по предлогу за оглашавање решења ништавим. При том тужени орган потврђује као правилно поступање првостепеног органа које је у супротности са одредбом члана 134. Закона о општем управном поступку, јер закључци о управљању поступком и прекиду поступка не могу бити део образложења, нити се могу доносити у образложењу неке друге одлуке, већ у форми посебне одлуке, односно закључка са образложењем, чиме је тужиљи ускраћено право на жалбу. У вези са тим тужиља сматра да је тужени орган поступио и супротно садржини свог претходног решења број 351.1-186/2012 од 07.06.2012. године, којим је наложио доношење одлука по поднетим захтевима, те зависно од тога за који се предлог - захтев предлагач одлучи, доношење решења о обустави поступка и одлуке по предлогу за који се странка определила. При томе тужени орган није испитао да ли подносилац предлога за понављање поступка, Б.Б., уопште има својство овлашћеног лица у овој управној ствари, имајући у виду да спорна непокретност представља посебну својину А.А., коју је стекла пре него што је покренут поступак за издавање употребне дозволе. На основу свега изложеног, тужиља предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и мериторно одлучи у овој управној ствари, тако што ће одбити предлог за оглашавање решења ништавим и тако што ће одбацити предлог за понављање поступка као предлог поднет од стране неовлашћеног лица, а тужиљи досудити трошкове управног спора од 18.000,00 динара на име састава тужбе по адвокатској тарифи, те на име судске таксе на тужбу и одлуку одмерене по таксеној тарифи. Уз тужбу прилаже уговор о поклону непокретности I/2 Ов. бр. 6283/05 од 25.04.2005. године и извод из листа непокретности број ... КО ....

Заинтересовано лице Мирољуб Куртовић из Београда, у одговору на тужбу и у

речи на расправи, преко пуномоћника, оспорава све наводе тужбе, указујући да је претежни део тужбених навода пуномоћник тужиље износио и у жалби на првостепено решење и исти су били предмет оцене другостепеног органа који је жалбене наводе оценио неоснованим и за такве закључке дао детаљне и јасне разлоге. Посебно истиче несумњиве чињенице да употребна дозвола број 351-875/2007-III-01 од 12.11.2007. године није могла бити издата на име покојне Радмиле Лукић која је преминула годину дана пре дана издавања употребне дозволе, нити је овом дозволом могла да буде одобрена употреба изведених радова на изградњи степеништа, које није изграђено, а формални подносилац захтева за технички преглед и пријем радова је могла бити А.А., али не као странка у поступку, већ само као заинтересновано лице, у складу са приложеним уговором о поклону. Сматра да су испуњени услови прописани чланом 257. став 1. тачка 4. Закона о општем управном поступку за оглашавање решења ништавим, јер је издавањем употребне дозволе на име покојне В.В., чији захтев не постоји, нити је накнадно могао бити дат њен пристанак, створена правно неодржива ситуација, а доносилац оваквог решења повредио је одредбе Закона о општем управном поступку и донео одлуку која је ништава. Истиче да је првостепени орган поводом поступања по предлогу за понављање поступка дошао до сазнања о постојању законских разлога за оглашавање решења ништавим, те је, у смислу одредбе члана 257. и 258. Закона о општем управном поступку, био дужан да поступи на исти начин и када би овде заинтересновано лице предлог за понављање поступка повукло. Како су првостепени и тужени орган дали детаљно и јасно образложење у погледу ових чињеница, заинтересновано лице предлаже да суд тужбу одбије као неосновану, а тужиоца обавеже на накнаду трошкова управног спора за одговор на тужбу у износу од 16.500,00 динара.

Тужени орган је у поднеску достављеном Управном суду 28.06.2013. године, остао у свему при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), одржао усмену јавну расправу дана 22.04.2015. године у присуству пуномоћника тужиље и пуномоћника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног туженог органа, у смислу одредбе члана 38. Закона о управним споровима.

По разматрању списа предмета, оцени навода тужбе и одговора на тужбу, навода пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованог лица из речи на усменој јавној расправи и доказа изведених на одржаној усменој и јавној расправи, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

По оцени Управног суда, правилно је поступио тужени орган када је одбио као неосновану жалбу тужиље изјављену против првостепеног решења, налазећи да је то решење донето без повреда правила поступка и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени права одредбе члана 257. став 1. тачка 4. и члана 258. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10).

Из списа предмета и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган у поновном поступку, поступајући по примедбама туженог органа датим у решењу XXI-05 број 351.1-186/2012 од 07.06.2012. године, констатовао да се Б.Б. поднеском

од 14.09.2012. године изјаснио да остаје и при предлогу за понављање поступка и при предлогу за оглашавање ништавим правноснажног решења Одељења за грађевинске и комуналне послове о дозволи за употребу грађевинског објекта, број 351-875/2007 од 12.11.2007. године. Првостепени орган је констатовао да је решењем Одељења за комунално-стамбене, имовинско-правне и грађевинске послове општине Савски венац број 351-514/96 од 06.08.1996. године В.В. одобрено извођење радова на реконструкцији крова стамбеног објекта у ул. ... бр. ..., висине По + Пр + 1С, на к.п. ... КО ..., којим радовима је формиран стамбени простор у поткровљу П=72,02 м², са терасом П=9,45 м², који простор представља проширење стана на спрату П=81,47 метара стамбеног објекта, као и изведених радова на изградњи степеништа. Даље је утврђено да је на захтев А.А. од 10.10.2007. године, ово Одељење донело решење број 351-875/2007 од 12.11.2007. године, којим се В.В. дозвољава употреба наведених радова. Увидом у извод из матичне књиге умрлих, издат од стране општине Савски венац од 04.04.2007. године, утврђено је да је В.В. преминула .... године. Како је у тренутку подношења захтева од стране А.А., В.В. била покојна, што је утврђено на основу извода из матичне књиге умрлих, те самим тим није могла бити подносилац захтева, првостепени орган је донео ожалбено решење применом одредаба члана 257. став 1. тачка 4. и 258. Закона о општем управном поступку. Првостепени орган је, такође, констатовао да ће се о предлогу за понављање поступка окончаног решењем од 12.11.2007. године, одлучити по правноснажности решења од 20.12.2012. године.

Код изложеног стања ствари, тужени орган је у оспореном решењу правилно закључио да у конкретном случају није повређен закон на штету тужиље.

Оцењујући наводе жалбе тужиље у оспореном решењу, тужени орган је правилно нашао да су неосновани, јер је у спроведеном поступку неспорно утврђено да је В.В, у тренутку подношења захтева за формирање комисије и издавање употребне дозволе била покојна, на основу извода из матичне књиге умрлих издатог од стране општине Савски венац од 04.04.2007. године, те стога није могла бити подносилац захтева. У односу на наводе жалбе да тужиља није упозната са поднесцима предлагача, тужени орган је истакао да ти наводи не стоје, с обзиром да је именована дана 12.03.2010. године доставила одговор на предлог за понављање поступка поднет од стране Б.Б., а такође се поднесцима од 25.01.2012. године и 20.02.2012. године изјаснила и на предлог за оглашавање решења ништавим. Првостепени орган је поступио по примедбама туженог органа датим у решењу XXI-05 број 351.1-186/2012 од 07.06.2012. године и по налогу туженог органа Б.Б. се поднеском од 14.09.2012. године изјаснио да остаје и при предлогу за понављање поступка и при предлогу за оглашавање решења ништавим, на које предлоге се тужиља претходно изјаснила, те стога, није било неопходно да се тужиљи поново доставља наведено изјашњење подносиоца предлога. О предлогу за понављање поступка биће донета посебна одлука, против које ће незадовољна странка имати право жалбе. Налазећи да ни остали наводи жалбе нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари, тужени орган те наводе није посебно образлагао у оспореном решењу.

Управни суд је оценио све наводе тужбе, доказе приложене уз тужбу и све наводе пуномоћника тужиље истакнуте у речи на одржаној усменој јавној расправи, па је нашао да не могу довести до другачије оцене законитости оспореног решења. Ово због тога што овим наводима и приложеним доказима није доведена у сумњу чињеница да је у диспозитиву правноснажног решења Одељења за грађевинске и комуналне послове Градске општине Савски Венац о дозволи за употребу грађевинског објекта број 351-875/2007 од 12.11.2007. године, као инвеститор, односно странка о чијем је праву

одлучено овим решењем, означена В.В, бивша из ..., ул. ..., која није поднела захтев за издавање овог одобрења, нити је са поднетим захтевом за издавање овог одобрења могла накнадно да се сагласи, јер је преминула пре подношења захтева за издавање овог одобрења од стране тужиље А.А. Чињеница да је А.А. по основу Уговора о поклону постала власник објекта за који се ова дозвола за употребу издаје, као и да је А.А. законски наследник покојне В.В., не утиче на другачију одлуку суда у овој ствари. По оцени суда, оваква одлука првостепеног органа не представља ни очигледну грешку која се може исправити закључком из члана 209. Закона о општем управном поступку. Оцењујући наводе тужбе којима се оспорава активна легитимација Б.Б. и указује на повреду правила поступка прописаних за прекид поступка у одредби члана 134. до 137. Закона о општем управном поступку, суд је нашао да ови наводи нису од утицаја на другачије одлучивање у овом управном спору, имајући у виду да се односе на посебан управни поступак по предлогу заинтереснованог лица Б.Б. за понављање поступка окончаног решењем Одељења за грађевинске и комуналне послове Градске општине Савски Венац о дозволи за употребу грађевинског објекта број 351-875/2007 од 12.11.2007. године. Без утицаја су на другачију одлуку суда и наводи да је тужиља поступањем управних органа доведена у неравноправан положај у односу на друге грађане којима је на основу оваквих решења омогућена укњижба у одговарајућим књигама евиденције непокретности. Управни суд је ценио и остале наводе тужиље, па је нашао да не могу довести до другачије оцене законитости оспореног решења, јер су истицани и у жалби и правилно оцењени у оспореном решењу, са разлозима туженог органа, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је, након закључене усмене расправе у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

Суд је оценио неоснованим захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора, опредељених на усменој јавној расправи од стране пуномоћника тужиље, с обзиром на успех тужиље у овом спору, те је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, сагласно одредби члана 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/1), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима.

Одлучујући о захтеву заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора, опредељених на усменој јавној расправи одржаној 22.04.2015. године од стране пуномоћника заинтересованог лица у износу од 30.000,00 динара за састав одговора на тужбу и у износу од 31.500,00 динара за приступ на одржану расправу, Управни суд је нашао да је заинтересовано лице у вези са вођењем управног спора у овој ствари имало трошкове за састав одговора на тужбу од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара и за приступ адвоката на одржану расправу у износу од 18.000,00 динара, те на основу тарифног броја 43 и 44 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, број 121/12), определио ове трошкове у укупном износу од 34.500,00 динара, одлучујући као у ставу III диспозитива пресуде, применом одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, а сходном применом одредбе члана 150. и 153. Закона о парничном поступку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 24.04.2015. године, 14 У 8038/13

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РС